

blødt for Fædrelandet, have en særlig Grund til at vente Humanitet. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale samtlige Andragender til den ærede Minister.

N. Nielsen: Ja, efter den Indledning, den ærede Ordfører gav sit Foredrag, har jeg nærmest en Følelse af, at det maatte er noget for tidlig, jeg har stillet dette Vædringsforslag. Jeg har nemlig været Tidbringer af et Andragende fra en Husmand, Peder Christensen af Moesgaard, Åsling Sogn om Invalidunderstøttelse. Han har nemlig henvendt sig til mig. Det er vist i det Hele ikke usædvanligt for de fleste Folkehingsmænd, at de særlig nu, efter at Loven fra i Fjor er kommen, møde ikke faa af disse gamle Krigere, der komme og tale om, hvorledes de have lidt Skade i sin Tid, snart have faaet Pension, snart ikke, men nu paa deres gamle Dage søle Følgerne af de Lidelser, de have udstaaet i Krigen, og derfor anmode om at faae Understøttelse. Jeg har ganske den samme Opfattelse af Loven af 1ste Marts 1889 som den ærede Ordfører, og jeg ser ikke rettere, end at denne Lovs § 5 flytter Bevisbyrden. Tidligere var det jo saa, at de vedkommende Andragere maatte bevise, at den Svagthed, de nu havde, netop skrev sig fra den Skade, de havde lidt i Krigen, medens jeg nu ikke kan forstå Lov af 1ste Marts 1889 anderledes, end at det nu er flyttet derhen, at det er Ministeriet, der maa bevise, at Staden ikke skriver sig derfra. Kan dette Bevis ikke føres, saa maa, naar det ellers er godtgjort, at Manden har lidt Skade i Krigen, Understøttelse tilstaaes ham. Efter at jeg har stillet Vædringsforslaget, er jeg imidlertid bleven opmærksom paa, at det under Betænkningens Nr. 44 tilsidst hedder: „Paa et Andragende til Finantsministeren har han endnu ikke faaet Svar.“ Det synes altsaa at tyde paa, at det er af den Grund, Udvalget ingen særlig Indstilling har gjort, og det er derfor, den ærede Ordfører heller ikke medtog det i Dag. Da jeg nu imidlertid havde stillet Forslaget, og det altsaa er af Betydning for mig, at kunne svare den gamle Mand — han er nu omkring de 70, og har deltaget i Krigen baade i 1848—49 og 50 — saa vil jeg tillade mig at spørge den ærede Ordfører, om Grunden til, at der ingen Indstilling er sket, er den af mig nys nævnte. Dernæst vilde jeg ogsaa gjerne spørge den høitærede Finantsminister om, hvorvidt Sagen er undersøgt i Finantsministeriet, og om Svar er afgaaet? Dette Sidste kunde gjerne være sket, uden at det endnu var naaet her tilbage til Udvalget. I saa Fald kunde han muligvis

komme ind endnu ved 2den Afdeling af Indstillinger. Hvis ikke, vil han jo indgibe Andragende næste Aar, men det medfører jo saa en yderligere Udskydelse for ham af et Aar, hvad der jo ikke har Lidt at sige for en Mand i den Alder, der er stærkt trykket af, hvad han har lidt tidligere.

Ordføreren (Bustf.): Jeg kan svare det ærede Medlem med et Jaade — Og. Det er allerede en formel Hindring for et Andragende, at man bliver opmærksom paa, at der ikke foreligger Svar fra den ærede Minister, for saa veed man jo endnu ikke, om Ministeren ikke selv vil afgjøre det, uden at Rigsdagen behøver at komme med sin Anbefaling. Men der er ogsaa noget Andet, og det er, at efter den Maade, hvorpaa Autoriteterne have optraadt, have vi i Finantsudvalget ment, at vi burde være saa forsigtige som mulig med at henvise og ikke burde henvise, undtagen hvor vi vare personlig overbeviste om, at der var god Grund til at gjøre det. Vi mente nemlig, at, naar Sagen kom ind i en bedre Skure, end den maatte hidtil har været, saa gavne de vi Invaliderne mere ved ikke at tage Rekl og Krat med, for at Ministeren ikke med Grund skulde kunne sige, at der ingen Anledning var til at tage Hensyn til Indstillingerne. Det er meget muligt, at Manden har fortjent Understøttelse, og at han, hvis man vil vise meget stor Humanitet, ogsaa bør have den, men han kan dog langtfra sammenlignes med de Invalider, som ere blevne kasserede af Tjenesten paa Grund af deres Saar og Svagthed. Naar et saadant Bevis var forelagt, saa vil det ærede Medlem forstå, at det havde været ganske anderledes grundigt og godt. Naar vi nu se, at end ikke Invalider som de nævnte altid komme med, saa ville vi aabenbart kun gavne Sagen daarlig ved at medtage et saadant Andragende som det, der er nævnt under Nr. 44, som efter vor Opfattelse og de Dokumenter, som foreligger os, ikke er nær saa godt begrundet. Maatte kan det imidlertid lykkes det ærede Medlem, der jo kender Manden, at skaffe bedre Oplysninger. Svaret fra Ministeriet skal han sikkert faae meddelt skriftlig.

Lauridsen: Jeg vil gjerne tillade mig at sige et Par Ord om Andragendet under Nr. 38, fra Barcellist F. Hansen af Gee om Invalidforsørgelse, hvilket Andragende Udvalget har foreslaaet henvist til Finantsministeren. Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen, saa meget mere som jeg ikke har noget særlig personligt Kjenndskab til den Slags Ting, men fra alle dem i det Sogn,